

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/35/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415202245
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6415202245.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v spore žalobkyne: U. H., nar. XX. XX. XXXX, bydlisko X. L., J. R. XXXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK, s. r. o., so sídlom Nitra, Štefánikova 7, IČO: 36 868 876, proti žalovanej: OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Bratislava, Štúrova 5, IČO: 31 318 916, o určenie, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovanej, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/85/2015-260 zo dňa 12. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobkyne na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/85/2015-260 zo dňa 12. 11. 2018 v napadnutom prvom výroku o zamietnutí žaloby a v závislom treťom výroku o trovách konania **p o t v r z d z u j e**.

III. Odvolanie voči druhému výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania **o d m i e t a**.

IV. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Okresný súd, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom prvým výrokom žalobu žalobkyne zamietol. Druhým výrokom zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania. Posledným tretím výrokom priznal žalovanej voči žalobkyni náhradu trov konania v pomere 100 % trov konania. Okresný súd rozhodoval v poradí druhým rozsudkom, keď prvým rozsudkom zo dňa 10. 04. 2017 žalobkyni v plnom rozsahu vyhovel. Odvolací súd uznesením sp. zn. 14Co/351/2017 zo dňa 27. 03. 2018 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po doplnení dokazovania v zmysle intencií odvolacieho súdu okresný súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uviedol, že pokiaľ žalobkyňa v spore tvrdila, že zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným (zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam), je zmluvou spotrebiteľskou, nie je tento názor správny, pretože základnou podstatnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je dodávateľsko-odberateľský vzťah, kde dodávateľ poskytuje spotrebiteľovi určitú službu, resp. tovar, pričom pri takejto dodávateľskej činnosti koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a spotrebiteľ odoberajúci túto službu, resp. tovar, nevystupuje v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, avšak za svoje plnenie (najčastejšie vo forme peňažného plnenia) prijíma protiplnenie zo strany dodávateľa vo forme poskytovanej služby alebo tovaru. Táto základná črta charakteristický znak spotrebiteľskej zmluvy v záložnej zmluve chýba a zásadne ju v prejednávanej veci od spotrebiteľského charakteru oddeľuje. Záložná zmluva môže napĺňať znaky spotrebiteľskej zmluvy vtedy, ak je záložný veriteľ v postavení dodávateľa a záložca v postavení spotrebiteľa, pokiaľ sa týka hlavného (zabezpečeného) vzťahu, smerom ku ktorému je vzťah založený záložnou zmluvou akcesorickej povahy. V prejednávanej veci však žalobkyňa ako záložca nie je totožná

s osobou spotrebiteľa, sama v uvedenom vzťahu spotrebiteľkou nie je a záložná zmluva je výlučne zabezpečovacím inštitútom, hoci aj slúžiaci na zabezpečenie plnenia vyplývajúceho zo spotrebiteľského vzťahu. Súd tak uzavrel, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, ktorú uzavreli strany sporu, nie je spotrebiteľskou zmluvou s tým, že ide aj o právny názor, ktorý vyslovil v zrušujúcom uznesení odvolací súd, a ktorým je súd prvej inštancie viazaný.

2. Pokiaľ žalobkyňa v spore tvrdila, že záložná zmluva neobsahuje všetky náležitosti, nakoľko pohľadávka v nej nie je presne špecifikovaná, súd konštatoval, že záložná zmluva obsahuje zrozumiteľnú a určitú špecifikáciu zabezpečovanej pohľadávky, vyplýva zo zmluvy o úvere. Pri peňažnej pohľadávke je výška zabezpečenia určená nominálnou hodnotou istiny zabezpečovanej pohľadávky a nominálnou hodnotou jej príslušenstva, avšak príslušenstvo sa vypočíta ku dňu, kedy sa záložné právo vykonalo (deň predaja zálohu). Podľa súdu prvej inštancie záložná zmluva v prejednávanej veci spĺňa všetky predpoklady ustanovené pre jej platnosť podľa ustanovení § 151a, § 151b Občianskeho zákonníka a vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky v zmluve nepodlieha prieskumu z pohľadu ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ sa týka dôvodu uvádzaného žalobkyňou v prejednávanej veci, spočívajúceho v nedostatočnej aktivite žalovanej ako poskytovateľa úveru a v tom dôsledku nedostatočného zistenia majetkových a zárobkových pomerov, ako podmienok pre poskytnutie úveru dlžníkovi, súd konštatoval, že je to predovšetkým osoba dlžníka, ktorý je povinný preukázať a pravdivo uviesť všetky rozhodujúce okolnosti pre posúdenie splnenia podmienok na poskytnutie úveru. Nesplnenie si tejto povinnosti, prípadne neúplné, resp. klamlivé uvádzanie rozhodných a rozhodujúcich okolností v čase žiadania o úver môže mať trestnoprávnu dohru takéhoto konania, čo sa v prejednávanej veci aj naplnilo, keď osoba dlžníka A.. A. D. bol uznaný vinným zo zločinu úverového podvodu a za to nesie následky v podobe uznania viny a v podobe uloženého trestu. Súd tiež poukázal na to, že zisťovanie pomerov, či už majetkových alebo zárobkových možností žiadateľa o úver zo strany banky nie je a nemôže byť absolútne, ide o poskytnutie spotrebného úveru zo zabezpečením predmetného úveru vo forme zriadenia záložného práva. Pokiaľ dlžník, resp. žiadateľ o úver nie je vzhľadom na svoje zárobkové pomery schopný poskytnutý úver riadne a včas splácať, takúto svoju pohľadávku má banka zabezpečenú zmluvou o zriadení záložného práva. Je preto zodpovednosťou vlastníka zálohu, aby zväžil všetky prípadné riziká spojené so zriadením záložného práva v prospech hnuťnej veci alebo nehnuteľnosti, ktorá je doposiaľ v jeho vlastníctve a ktorou pristupuje k zabezpečeniu záväzku vyplývajúceho z hlavného záväzkového vzťahu. Je výlučne rozhodnutím záložcu, či poskytne na zabezpečenie pohľadávky dlžníka hnuťnú alebo nehnuteľnú vec, a preto je dôvodné očakávať, že k takémuto právnomu úkonu pristúpi záložca až po náležitom oboznámení sa so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami priamo od dlžníka, ktorého záväzok sa zabezpečuje. Prenášanie zodpovednosti za dostatočné a náležité zistenie skutkového stavu a pomerov na strane dlžníka výlučne na stranu banky súd označil za nenáležitú a neakceptovateľnú, nakoľko dôsledky z prípadného neplnenia záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy má znášať priamo záložca, a to vo forme predaja predmetu zálohu. V čase uzatvárania záložnej zmluvy mala žalobkyňa vedomosť o tom, za akým účelom sa záložná zmluva uzatvára, čo je jej zmyslom a cieľom, a preto mala byť uzrozumená aj s prípadnou možnosťou realizácie predaja zálohu. Nedostatočnú opatrnosť zo strany žalobkyne pri uzatváraní záložnej zmluvy nemožno pripisovať na zodpovednosť banke.

3. Pokiaľ žalobkyňa v spore konštatovala, že zmluva o zriadení záložného práva je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je absolútne neplatná, očakávajúc, že práve žalovaná (banka) pri poskytovaní úveru dlžníkovi bude postupovať s príslušnou odbornou starostlivosťou, keď aj poukázala na svoju nepriaznivú sociálnu a rodinnú situáciu, súd konštatoval, že nie sú tieto skutočnosti dôvodom, pre ktorý by bola záložná zmluva neplatná z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Aby bol právny úkon neplatný, musí ísť o určitý kvalifikovaný rozpor s dobrými mravmi, extenzívny výklad tohto ustanovenia je neprípustný. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi musí vychádzať z objektívnych kritérií s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu. V danej veci žalobkyňa vstúpila do zmluvného vzťahu s bankou, riadne oboznámená s charakterom, účelom a predmetom záložnej zmluvy, a preto v žiadnom prípade nemožno konštatovať prítomný úmysel banky poškodiť ju ako povinnú osobu. Úmysel samotného úverového dlžníka je v tomto prípade právne irelevantný, nakoľko vzťah vzniknutý na základe záložnej zmluvy je vzťahom výlučne medzi žalobkyňou a žalovanou. Odvolací súd konštatoval, že takýto kvalifikovaný dôvod rozporu s dobrými mravmi nevzhladol, nakoľko žalovaný v prejednávanej veci postupovala zákonom a probovaným spôsobom a na zabezpečenie svojej pohľadávky, t. j. poskytnutého úveru úverovému dlžníkovi vo výške 37.200,- Eur uzavrela záložnú zmluvu so žalobkyňou, pričom pohľadávka v uvedenej výške bola zabezpečená zriadením záložného práva v nehnuteľnosti bytu, z

uvedeného nie je zrejmý ani evidentný nepomer zabezpečovanej pohľadávky a predmetu záložného práva. Rovnako dôvodom pre rozpor s dobrými mravmi nie je sociálna situácia žalobkyne a odkázanosť jej dvoch detí na jej osobu, nakoľko takáto sociálna situácia existovala už v čase, keď žalobkyňa slobodne uzatvárala záložnú zmluvu a záložné právo umožnila zriadiť k bytu, v ktorom ona ako i na ňu odkázaná dcéra v tom čase bývali. Súd teda uzavrel, že záložná zmluva nie je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi.

4. Súd teda konštatoval, že: a) záložná zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou, žalobkyňa preto nepožíva ochranu spotrebiteľa; b) záložná zmluva spĺňa všetky predpoklady ustanovené pre jej platnosť v zmysle § 151a a § 151b Občianskeho zákonníka; c) je na záložcovi, aby zvážil všetky prípadné riziká spojené so zriadením záložného práva, pričom nedostatočnú opatrosť zo strany žalobkyne pri uzatváraní záložnej zmluvy nemožno pripisovať na zodpovednosť žalovanej; d) prenášania zodpovednosti za dostatočné a náležité zistenie skutkového stavu a pomerov na strane dlžníka, ako aj jeho schopnosti splácať dlh výlučne na stranu žalovanej, je nenáležitá a neakceptovateľná; e) sociálna situácia žalobkyne nie je dôvodom neplatnosti záložnej zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi; f) úmysel dlžníka je právne irelevantný; g) nie je zrejmý nepomer zabezpečovanej pohľadávky a predmetu záložného práva a z týchto dôvodov súd žalobu žalobkyne zamietol.

5. K námietke premlčania, ktorú vzniesla žalobkyňa, nakoľko mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená ku dňu 06. 10. 2014 s tým, že hlavný záväzok je premlčaný a má za to, že premlčaný je aj vedľajší záväzok, a to záložná zmluva (s poukazom na § 100 Občianskeho zákonníka), súd prvej inštancie uviedol, že z úpravy ust. § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že trojročná premlčacia doba záložného práva neuplynie skôr, než uplynie premlčacia doba zabezpečenej pohľadávky. Pokiaľ ust. § 100 ods. 2 OZ predlžuje plynutie premlčacej doby práva domáhať sa uspokojenia zo zálohu tak, že ustanovuje, že záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka, vychádza z toho, že je potrebné skúmať iba to, kedy uplynie premlčacia doba zabezpečovanej pohľadávky, avšak nie to, či bola dlžníkom vo vzťahu k právu veriteľa domáhať sa splnenia zabezpečovanej pohľadávky aj vznesená námietka premlčania. Žalovaný úver zosplatnil dňa 06. 10. 2014, žalovaná oznámila žalobkyňi listom zo dňa 16. 01. 2015 začatie výkonu záložného práva. Žalobkyňa doručenie listu nerozporovala a tieto skutočnosti ani neboli medzi stranami sporu sporné. Pokiaľ veriteľ v premlčacej dobe uplatnil právo na súde alebo inom príslušnom orgáne, premlčacia doba počas konania neplynie, a to za predpokladu, že veriteľ v konaní riadne pokračuje. V spore bolo zrejmé, že žalovaná začala výkon záložného práva s tým, že ho bude realizovať, pokiaľ žalobkyňa v lehote 10 dní žalovanej záväzok neuhradí. Žalobkyňa záväzok neuhradila, žalovaná mohla začať s výkonom záložného práva najskôr dňa 30. 01. 2015. Žalobkyňa podala na súd žalobu dňa 06. 03. 2015, kde žiadala nariadiť predbežné opatrenie a to uloženie povinnosti žalovanej zdržať sa úkonov smerujúcich k výkonu záložného práva. Súd toto nariadil uznesením zo dňa 01. 04. 2015 a vzhľadom na nariadené predbežné opatrenie nemohla žalovaná pokračovať v realizácii výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti. Z dôvodu nariadeného predbežného opatrenia preto žalovaná nemohla vo výkone záložného práva pokračovať, na základe čoho došlo k pretrhnutiu plynutia premlčacej doby. Námietka premlčania nebola vznesená dôvodne. Na posúdenie plynutia premlčacej doby nemá vplyv konanie, na ktoré poukazovala žalovaná (vec sp. zn. 12Csp/28/2017 vedená na Okresnom súde v Nitre). Pokiaľ žalobkyňa navrhla prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ CSP s tým, aby súd podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie s návrhom predloženia uvedenej otázky súd uviedol, že nebolo dôvodné ani hospodárne pokračovať navrhnutým spôsobom, a preto nebol daný dôvod na prerušenie konania. Úlohou Súdného dvora Európskej únie v rámci prejudiciálneho konania je poskytnúť výklad práva Európskej únie alebo rozhodnúť o jeho platnosti, nie uplatňovať toto právo na skutkový stav vyplývajúci z konania vo veci samej. To je úlohou vnútroštátneho súdu, Súdnemu dvoru EÚ neprislúcha rozhodovať o skutkových otázkach, ktoré vznikli v konaní o veci samej ani rozhodovať o prípadných rozdielnych názoroch na výklad alebo uplatňovanie vnútroštátnych právnych predpisov. O trovách konania rozhodol súd podľa zásady úspešnosti v konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

6. Proti rozsudku v celom jeho rozsahu podala žalobkyňa odvolanie v zákonom stanovenej lehote. Voči rozhodnutiu vo veci samej zopakovala svoj názor, podľa ktorého je predmetná záložná zmluva v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že pri uzatváraní úverovej zmluvy žiadateľ o úver J. D. uviedol nepravdivé údaje, čím sa dopustil trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Pri tomto zohral negatívnu úlohu aj postup žalobkyne (zrejme mienila odvolateľka uviesť žalovanej - pozn. odvolacieho súdu), ktorá

nedostatočne preverila bonitu J. D. a napriek tomu mu úver poskytla. Je zrejme, že žiadnym spôsobom nepreverovala dlžníka, či nemá iné záväzky voči tretím stranám, koľko má vyživovacích povinností a či sú voči nemu vedené exekučné konania. Podľa podkladov mal byť dlžník v čase poskytovania úveru zamestnaný v spoločnosti NOMA INTERIER, s. r. o., s čistým mesačným príjmom 344,- Eur, ktorý nebol dostatočný na poskytnutie úveru. V dokladoch sa nachádza tiež zápisnica zo zasadnutia valného zhromaždenia v spoločnosti BATCH, s. r. o., v zmysle ktorej došlo k prerozdeleniu zisku za rok 2010 pre konateľa D. vo výške 9.120,- Eur, podľa daňového priznania za rok 2009 mala táto spoločnosť výsledok hospodárenia 4. 257,- Eur. Keďže rok 2010 nebol v čase konania valného zhromaždenia skončený, nebolo možné hovoriť o nejakom hospodárskom zisku za rok 2010. Aj z tohto je jednoznačné, že žalovaná pri preverovaní podmienok poskytnutia úveru zanedbala svoje povinnosti preveriť celkovú ekonomickú a záväzkovú situáciu A.. D. a jej konanie pri poskytnutí úveru bolo bez pochybností v rozpore s povinnosťou konať so starostlivosťou riadneho hospodára, a teda ho možno charakterizovať minimálne ako vedome nedbanlivé. Aj zástupkyňa žalovanej v prípravnom konaní v trestnej veci uviedla, že na základe finančných prepočtov by v čase posudzovania a hodnotenia žiadateľa teda A.. D. úver nebol poskytnutý z dôvodu nedostatočnej finančnej rezervy na splácanie úveru. Aj z toho je zrejme, že žalovaná nepostupovala s dostatočnou starostlivosťou. Nepodstatné je, že úver bol zabezpečený pre prípad nesplácania záložnou zmluvou na nehnuteľnosť žalobkyne. Táto okolnosť žalovanú nezabavovala povinnosti riadne preveriť ekonomickú situáciu dlžníka. Zabezpečenie úveru záložným právom môže mať vplyv maximálne na výšku úrokovej sadzby, keďže banka podstupuje menšie riziko, že úver nebude v konečnom dôsledku zaplatený, nemôže to mať vplyv na preverenia klienta, resp. zníženie požiadaviek na preverenie jeho schopnosti splácať úver. Náklady na činnosť spojenú s posúdením ekonomickej schopnosti klienta má banka priamo zahrnuté vo výške úrokov za poskytnuté finančné prostriedky. Prax žalovanej v tomto smere považuje za totožnú s praxou nebankových subjektov v danom období, a preto nemôže požívať súdnu ochranu. Túto skutočnosť považuje za dôležitú preto, že zabezpečenie úveru bolo realizované záložným právom tretej strany od dlžníka z úverového vzťahu. Žalobkyňa vstupovala do postavenia žalobcu v dobrej viere, že žalovaná v dostatočnej miere preverila finančné možnosti žalobcu splácať úver a tento ho aj splatí. Keďže úver poskytla renomovaná banková inštitúcia na finančnom trhu, nemala žalobkyňa pochybnosti o tom, že dôkladne preverila možnosti splácania úveru zo strany dlžníka. Zo sociálnej situácie žalobkyne vyplýva, že rozhodnutie založiť „strechu nad hlavou“ nebolo pre ňu jednoduché, ale v dôvere v serióznu bankovú inštitúciu sa k tomuto kroku odhodlala. Odkázala v tomto smere na rozhodnutia súdov, na ktoré i poukazovali. Žalobkyňa má za to, že pri posudzovaní záložnej zmluvy je potrebné skúmať aj vznik a realizáciu hlavného záväzkového vzťahu úverovej zmluvy, pretože tieto skutočnosti môžu zásadným spôsobom ovplyvniť aj posúdenie platnosti akcesorického záväzkového vzťahu, teda záložnej zmluvy. Poskytnutie úveru bolo dosiahnuté trestným činom dlžníka, ktorý mu umožnila svojím benevolentným prístupom žalovaná, nie nepodstatnou je skutočnosť, že žalovaná si v trestnom konaní náhradu škody neuplatnila. Žalovaná teda dopomohla k spáchaniu trestného činu, na základe ktorého v súčasnosti viazne záložné právo na nehnuteľnosti žalobkyne. Poukázala tiež na skutočnosť, že žalobkyňa nepoznala znenie úverovej zmluvy, ktorá jej nebola daná pri podpisovaní záložnej zmluvy ani k nahliadnutiu. Nemala teda vedomosť o podmienkach poskytnutia úveru. Uvedenie a identifikácia úverovej zmluvy v záložnej zmluve sama o sebe nenahrádza určitosť založenej pohľadávky, lebo žalobkyňa nebola účastníkom úverovej zmluvy a nebola s ňou oboznámená. Preto aj z tohto dôvodu považuje záložnú zmluvu v tejto časti za neurčitú a preto neplatnú s poukazom na ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V ďalšom poukazuje na svoju námietku premlčania záložného práva, pretože žalovaná neuplatnila náhradu škody v trestnom konaní a ona nemala vedomosť o tom, že by pohľadávku uplatnila v inom súdnom konaní. Keď žalovaná následne predložila rozsudok Okresného údu Nitra sp. zn. 12Csp/28/2017 zo dňa 04. 14. 2017, ktorým bol A.. D. povinný zaplatiť žalovanej sumu 33.507,96 Eur s príslušenstvom, považuje názor súdu o pretrhnutí premlčacej doby začatím výkonu záložného práva za nesprávny. Premlčacia doba neplynie v zmysle § 112 OZ len vtedy, keď by právo, ktoré bolo právoplatne priznané žalobkyňi, ona navrhla na súde alebo inom príslušnom orgáne vykonať. V čase začatia výkonu záložného práva nebol nárok žalobkyňi právoplatne priznaný, nebol exekučným titulom a nebol podaný návrh na výkon rozhodnutia, za ktorý sa začatie výkonu záložného práva nemôže považovať. Preto k prerušeniu plynutia premlčacej doby nedošlo. Žalobkyňa má za to, že sú naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

7. V ďalšej časti podaného odvolania (III.) namieta proti zamietnutiu návrhu na prerušenie konania. Opätovne vyjadrila názor, že je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie s poukazom na vykonávanie smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a navrhuje predložiť Súdnemu dvoru uvedené dve

prejudiciálne otázky. Následne, keď sa skončí konanie o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom EÚ, navrhuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za správny, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, preto sa odvoláva na jeho skutkové a právne závery. Navrhuje odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok potvrdiť.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo spolu s odvolaním a s jeho dôvodmi dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a za správne a dostačujúce považuje tiež dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie doplnil dokazovanie na skutočnosti v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v potrebnom rozsahu pre správne a spravodlivé rozhodnutie.

14. Ako je zrejmé z podaného odvolania, žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného advokáta označila tri odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konkrétnostiach opätovne argumentuje neplatnosťou záložnej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi, keď tento rozpor (s dobrými mravmi) vysvetľuje zanedbaním povinnosti žalovanej pri preverovaní celkovej ekonomickej a záväzkovej situácie dlžníka A. D., ktorému poskytla úver, ktoré konanie označil za v rozpore s povinnosťou konať so starostlivosťou riadneho hospodára a minimálne vedome nedbanlivé. Ďalej považuje záložnú zmluvu v časti určitosti založenej pohľadávky, keď žalobkyňa nebola účastníkom úverovej zmluvy a nebola s ňou oboznámená. Tu tvrdí dôvod neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalej namieta nesprávne právne posúdenie ňou vznesenej námietky premlčania záložného práva, konkrétne názor súdu o pretrhnutí premlčacej doby začatím výkonu záložného práva.

15. Pokiaľ ide o prioritne tvrdený dôvod neplatnosti záložnej zmluvy - pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka - odvolací súd odkazuje na svoje závery k tomuto dôvodu neplatnosti, ktoré uviedol v zrušujúcom uznesení sp. zn. 14Co/351/2017 zo dňa 27. marca 2017 v odsekoch 22 a 23, na ktorom zotrváva a nezistil žiadny konkrétny dôvod, pre ktorý by mal svoje stanovisko v tejto otázke zmeniť. Odvolací súd zdôraznil, že rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi vychádza z objektívnych kritérií s prihliadnutím na všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Zásadne v danom prípade je to, že žalobkyňa namieta nedostatočné, nedbanlivostné konanie žalovanej pri preskúmaní finančnej a majetkovej spôsobilosti dlžníka plniť úverovú zmluvu s nepriaznivým dopadom pre žalobkyňu, ktorá vzhľadom na postavenie veriteľa (banky) verila, že banka si túto povinnosť dostatočne splnila, a preto pristúpila k uzavretiu záložnej zmluvy. Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že zo žiadnych okolností uzatvárania predmetnej záložnej zmluvy nemožno vyvodiť také správanie, resp. taký postup žalovanej banky vo vzťahu k žalobkyňi, ktorý by práve v tomto zmluvnom vzťahu naplnil obsah právnej normy upravený v § 39 OZ, že by konanie zo strany žalovanej vo vzťahu k žalobkyňi napíňalo

podstatu rozporu s dobrými mravmi (teda nejakým spôsobom ju poškodiť, zavádzať, či oklamať, zatajiť jej potrebné skutočnosti, prípadne tieto skresľovať). Žalobkyňa do tohto zmluvného vzťahu vstúpila dobrovoľne, preto jej nepremyslené až ľahkovážne konanie pri uzatváraní tejto zmluvy nemôže byť prirátané na ľarchu druhej zmluvnej strany. Rozpor s dobrými mravmi v celej veci bol, tento však bol na strane dlžníka, a to ako vo vzťahu k žalobkyni v tomto spore, tak aj vo vzťahu k žalovanej, nemožno ho však aplikovať aj na vzťah žalobkyne a žalovanej založený posudzovanou záložnou zmluvou. Rovnako, pokiaľ ide o ďalší tvrdený dôvod neplatnosti s poukazom na ust. § 37 ods. 1 OZ - tvrdenie neurčitosti založenej pohľadávky, odvolací súd odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie (už citované zrušujúce uznesenie) v odseku 21, kde uvádza, že záložná zmluva obsahuje zrozumiteľnú a určitú špecifikáciu zabezpečovanej pohľadávky, kde výška je určená nominálnou hodnotou istiny zabezpečovanej pohľadávky a nominálnou hodnotou jej príslušenstva, ktoré sa vypočíta ku dňu, kedy sa záložné právo vykonalo. Podľa vysloveného názoru odvolacieho súdu záložná zmluva tak spĺňa predpoklady ustanovené pre jej platnosť v zmysle § 151 a § 151b Občianskeho zákonníka, pričom vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky v zmluve nepodlieha prieskumu z pohľadu ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Ani ďalším dokazovaním neboli zistené také skutočnosti, pre ktoré by bolo možné dospieť k záveru o neplatnosti zmluvy podľa § 37 ods. 1 a 2.

16. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú vniesol právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 30. 07. 2018, odvolací súd uvádza, že námietka premlčania slúži tej sporovej strane, ktorá môže dôvodne vznesenou námietkou premlčania uplatneného práva zvrátiť pre seba prípadne nepriaznivý následok, pokiaľ sa druhá strana domáha voči nej plnenia. V preskúmvanej veci však o takúto situáciu nejde. Vznesenie námietky premlčania záložného práva je významné iba vo vzťahu k právu záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu, túto námietku môže vzniesť iba záložca a prvýkrát tak môže úspešne urobiť až v momente, keď uplynula premlčacia doba aj zabezpečovanej pohľadávky, nielen trojročná premlčacia doba pre premlčania práva záložného veriteľa domáhať sa uspokojenia zo zálohu. Podľa právnej teórie (Šterček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 1206 s.) „záložca má naliehavý právny záujem na tom, aby súd v sporovom konaní určil, že premlčané záložné právo nie je vykonateľné vzhľadom na dovolanie sa premlčania záložcom.“ Takýto petit však nebol žalobou uplatnený, žalobkyňa sa domáhala určenia, že nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovanej.

17. S poukazom na uvedené dôvody v spojitosti s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd považuje za správne, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku - vo veci samej - potvrdil ako vecne správny v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP. Zároveň ako správny a zodpovedajúci výrok konania (§ 255 CSP) potvrdil aj závislý výrok o trovách prvoinštančného konania.

18. Pretože žalobkyňa podala odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu („proti všetkým výrokom rozsudku“), odvolací súd odmietol odvolanie voči druhému výroku, ktorým súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, a to s poukazom na ust. § 357 CSP, v zmysle ktorého nie je voči tomuto rozhodnutiu odvolanie prípustné (§ 386 písm. c/ CSP).

19. Žalobkyňa podala zároveň odvolaciemu súdu návrh na prerušenie konania a to rovnaký, ako to požadovala pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd však, rovnako ako súd prvej inštancie, konštatuje, že nezistil dôvod na takýto postup.

20. Úlohou Súdneho dvora EÚ v rámci prejudiciálneho konania je poskytnúť výklad práva Európskej únie alebo rozhodnúť o jeho platnosti, nie uplatňovať toto právo na skutkový stav vyplývajúci z konkrétneho konania vo veci samej pred vnútroštátnym súdom. Súdnemu dvoru EÚ neprináleží rozhodovať o prípadných rozdielnych názoroch na výklad alebo uplatňovanie vnútroštátnych právnych predpisov. Podľa článku 267 ZFEÚ každý dotknutý súd má právo obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie sporu, o ktorom koná. V súdnej veci odvolací súd nezistil dôvod pre vyvolanie takéhoto konania. Právne posúdenie postavenia žalobkyne (z hľadiska posúdenia, či sa na ňu vzťahuje právna úprava sledujúca ochranu spotrebiteľa) v tomto konaní považuje za jednoznačné, preto návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 CSP zamietol (§ 162 ods. 3 CSP).

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 CSP tak, že úspešnej sporovej strane, žalovanej, ktorá by inak v zmysle § 255 ods. 1 mala nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, túto náhradu nepriznal z dôvodu, že v odvolacom konaní jej žiadne účelne

vynaložené trovy konania nevznikli. Stručné stotožnenie sa s rozsudkom súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi nemožno považovať za účelne urobený úkon právnej služby, išlo len o splnenie si povinnosti reagovať na výzvu súdu.

22. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).